

Gazetecinin Omzundaki Günler

– *kamil-erbil* · 19 Haziran 2025

Gazetecinin Omzundaki Günler Gençliğimizde gazeteye ulaşmak şimdiki gibi kolay değildi. Ne internet vardı, ne de sabahın erken saatinde apartman kapısına bırakılan gazete lüksü. Gazete, o zamanlar sokak sokak gezdirilerek satılırdı. Genellikle sağlam bir karton ya da sert plastik levha içerisine sıkıştırılmış gazeteler, "butomar" dediğimiz geniş kayışla omuza asılır, mahalle mahalle dolaşılırdı. Kimi zaman çocuk yaşta, kimi zaman genç delikanlılar, omuzlarında bu yükü şehrin sokaklarında hayatın nabzını taşırlardı. O gazetecilerin sesleri hâlâ kulaklarımda yankılanır:

"Hürriyet!.. Milliyet!.. Akşam!.."

İçten, gür ve biraz da yorgun bir tınıyla bağırırlardı. Her sokağa bir ezgi gibi düşerdi bu ses. Gazete satıcısı sokağa girdi mi, evlerin pencereleri aralanır, çocuklar kapıya koşar, babalar işten gelmeden o günün haberlerini okumaya çalışan anneler, ellerinde bozuk parayla sesin peşinden koşardı.

Gazete dediğin öyle sabah kahvaltısında değil, çoğu zaman öğleye doğru ulaşırdı elimize. Kahvaltı sofrasında değil, genellikle bir çay ocağında, kahvehanede ya da işten sonra bir köşe başında açılırdı sayfalar. Ve o kâğıdın mürekkep kokusu... Ah o koku! Sadece haber değil, zamanın ta kendisiydi.

Benim hafızamda en çok yer eden şeylerden biri de fiyatlarıydı. En ucuz gazete 10, bilemedin 15 kuruştı. O parayı bulmak bile bazen mesele olurdu. Ama eline geçtiğinde o gazete sadece bir kâğıt yığını değil, sanki bir kapı olurdu dünyaya. Siyasetten spora, magazinden cinayet haberlerine kadar her şey oradaydı. O küçük gazete sayfalarının arasında hem ülke dönerdi hem biz büyürdük.

Ve o satıcı çocuklar...

Kimi, okuldan arta kalan vakitte üç beş kuruş kazanmak için yapardı bu işi, kimi ise evine ekmek götürmek zorundaydı. Kimi de sabahları gazete satar, akşamları ayakkabı boyardı. Hayat onlara çocukluk şansı tanımamıştı. Ama omuzlarındaki gazete kayışında sadece kâğıt değil, bir sabrın, bir direncin, bir umudun yükü vardı.

Bir keresinde, bizim mahalleye her sabah gelen Hasan adında bir çocuk vardı. Üzerinde hep aynı yıpranmış palto, burnu delinmiş bir spor ayakkabı... Ama sesinde öyle bir inat, öyle bir canlılık olurdu ki... Sanki o "Hürriyet!" diye bağırırken gerçekten de bir özgürlük müjdeliyordu sokaklara. Sonra bir gün aniden kayboldu. Kimse ne olduğunu bilmedi. Belki başka bir semte geçti, belki okula başladı ya da hayat onu başka bir yere savurdu. Ama biz, o sabah sesini duymayınca anladık ki eksilmişti bir şey. Sadece bir satıcı değil, sokağımızın sesi eksilmişti.

Şimdi her şey sessiz. Sabahları pencereden baktığımda kimse "Akşam!" diye bağırıyor. Gazeteler dijital, haberler soğuk, yüzler donuk. O günlerin sıcaklığı yok artık.

Ama gözlerimi kapadığımda, hâlâ bir çocuk sesi duyuyorum içimde, bir yerlerden yankılanıyor:

"Hürriyet!.. Milliyet!.. Akşam!.."

Ve o sesle birlikte, bir zamanlar yaşanmış ama artık çok geride kalmış bir hayat geliyor aklıma...

Omuzda gazete, elde umut...

Yürekte sabır, sokakta ses...

Kamil Erbil